บทที่ 5
สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีของพลทหารกองประจำการในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี ของพลทหารกองประจำการในเขตกรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นพลทหารกองประจำการในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 344 นาย ซึ่งเป็นตัวแทนของพลทหารกองประจำการในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีอยู่จำนวน 4,379 นาย เพียงพอสำหรับการศึกษาครั้งนี้ และใช้ในการสุ่มตัวอย่างแบบมีระบบSystematic Random Sampling โดยมาจากกองพันทหารราบที่1 กรมทหารราบที่1 มหาดเล็กรักษาพระองค์ฯ (ร.1พัน1รอ.) จำนวน 150 นาย กองพันโรงเรียนสรรพาวุธ กรมสรรพาวุธทหาร (รร.สพ.สพ.ทบ.) จำนวน 150 นาย กองร้อยพลเสนารักษ์ โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า กรมแพทย์ทหารบก (ร้อย.พล.สร.รพ.รร.6) จำนวน 44 นาย เก็บข้อมูลโดยการแจกแบบสอบถาม ผู้วิจัยอธิบายขยายความแบบสอบถามทีละข้อพร้อมกับผู้กรอกแบบสอบถามตอบทีละข้อๆไปพร้อมกัน และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามดังนี้ แบบวัดความรู้เกี่ยวกับเชื้อเอชไอวี ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.7624 และการรับรู้ความเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี, การรับรู้ความรุนแรงของเชื้อไวรัสเอชไอวี การรับรู้ถึงประโยชน์ของการปฏิบัติตามคำแนะนำ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.7438 และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.6447 ซึ่งเพียงพอต่อการนำไปวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยต่อไป

ระยะเวลาที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ตั้งแต่วันที่ 1 พฤษภาคม 2557 ถึง 31 พฤษภาคม 2557 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป ศึกษาลักษณะทั่วไปของตัวอย่างและตัวแปรที่นำมาศึกษา ได้แก่ สถานภาพ อาชีพ รายได้ ระดับการศึกษา ความรู้เกี่ยวกับเชื้อเอชไอวี การรับรู้ความเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี การรับรู้ความรุนแรงของเชื้อไวรัสเอชไอวี การรับรู้ถึงประโยชน์ของการปฏิบัติตามคำแนะนำ ปัจจัยด้านการได้รับข้อมูลข่าวสาร และคำแนะนำจากแหล่งต่าง ๆ และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี โดยใช้ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร และศึกษาปัจจัยดังกล่าวข้างต้นที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี โดยจำแนกเป็นพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี พฤติกรรมทางเสี่ยงเพศ และพฤติกรรมเสี่ยงอื่นๆ โดยใช้สถิติวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

1. สรุปการวิจัย

1.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.1.1 เพื่อศึกษาลักษณะระดับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีของพลทหารกองประจำการในเขตกรุงเทพมหานคร โดยจำแนกเป็น

1) พฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี(ภาพรวม)และแบ่งเป็น

(1) พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

(2) พฤติกรรมเสี่ยงอื่นๆ

2) พฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้ออชไอวี (ตัวแปรตาม)พบว่า พลทหารกองประจำการในเขตกรุงเทพมหานคร มีระดับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี เฉลี่ยเท่ากับ 38.53 คะแนน มีจำนวน 135 คน คิดเป็นร้อยละ 39.2 ของคะแนนรวมทั้งหมด ถือว่าอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อแบ่งโดยการคิดวิธีอิงกลุ่ม ร้อยละ 39.2 มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี ในระดับปานกลาง (คะแนนตั้งแต่ 35.56-41.49) รองลงมาร้อยละ32.0 มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี ในระดับน้อย (คะแนนตั้งแต่ 23.00-35.55) และร้อยละ 28.8 มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี ระดับมาก (คะแนนตั้งแต่ 41.50-65.00)

(1) พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ (ตัวแปรตาม) พบว่า ระดับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ที่มีผลต่อการติดเชื้อเอชไอวี เฉลี่ยเท่ากับ 30.16 คะแนน มีจำนวน 170 คน คิดเป็นร้อยละ 49.4 ของคะแนนรวมทั้งหมด ถือว่าอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อแบ่งโดยการคิดวิธีอิงกลุ่ม ร้อยละ 49.4 มีระดับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่มีผลต่อการติดเชื้อเอชไอวี ในระดับปานกลาง (คะแนนตั้งแต่ 27.62-32.70) รองลงมาร้อยละ 30.8 มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่มีผลต่อการติดเชื้อเอชไอวี ในระดับน้อย (คะแนนตั้งแต่ 15.00-27.61) และ ร้อยละ 19.8 มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี ระดับมาก (คะแนนตั้งแต่ 32.71-50.00)

(2) พฤติกรรมเสี่ยงอื่นๆ ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ กับพฤติกรรมเสี่ยงอื่นๆที่มีผลต่อการติดเชื้อเอชไอวี (ตัวแปรตาม) พบว่า ระดับพฤติกรรมเสี่ยงอื่นๆที่มีผลต่อการติดเชื้อเอชไอวี เฉลี่ยเท่ากับ 8.38 คะแนนมีจำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 38.1 ของคะแนนรวมทั้งหมด ถือว่าอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อแบ่งโดยการคิดวิธีอิงกลุ่ม ร้อยละ 38.1 มีพฤติกรรมเสี่ยงอื่นๆในระดับปานกลาง (คะแนนตั้งแต่ 7.54-9.21) รองลงมาร้อยละ 31.4 มีพฤติกรรมเสี่ยงอื่นๆในระดับน้อย(คะแนนตั้งแต่ 6.00-7.53) และร้อยละ 30.5 มีพฤติกรรมเสี่ยงอื่นๆ ในระดับมาก (คะแนนตั้งแต่ 9.22-19.00)

1.1.2 เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีของพลทหารกองประจำการในเขตกรุงเทพมหานคร โดยจำแนกเป็น

1) พ ฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี

2) พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

3) พฤติกรรมเสี่ยงอื่นๆ

(1) พฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับเชื้อเอชไอวีมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีมากที่สุด คือ r = 0.200 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามคือ มีความรู้เกี่ยวกับเชื้อเอชไอวีมาก พฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีจะน้อยลง ส่วนปัจจัยด้าน การรับรู้ความรุนแรงต่อการติดเชื้อเอชไอวี ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี

(2) พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยด้านการได้รับข้อมูลข่าวสารและคำแนะนำจากแหล่งต่างๆมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากที่สุด คือ r = 0.208 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามคือการได้รับข้อมูลข่าวสารและคำแนะนำจากแหล่งต่างๆมาก พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจะน้อยลง ส่วนปัจจัยด้านการรับรู้ความรุนแรงต่อการติดเชื้อเอชไอวี ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

(3) พฤติกรรมเสี่ยงอื่นๆ ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับเชื้อเอชไอวีมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงอื่นๆ มากที่สุด คือ r = 0.146 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามคือ ความรู้เกี่ยวกับเชื้อเอชไอวีมาก พฤติกรรมเสี่ยงอื่นๆ จะน้อยลง ส่วนปัจจัยด้านอื่นๆ ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงอื่นๆ เลย

2. อภิปรายผล

ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร และปัจจัยที่คาดว่ามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี

2.1 ปัจจัยด้านการรับรู้เรื่องโรคเอดส์

2.1.1 ความรู้เกี่ยวกับเชื้อเอชไอวี มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับการศึกษาของมยุรี วรรณไกรโรจน์ ที่พบว่าความรู้เรื่องโรคเอดส์มีความสัมพันธ์โดยตรงกับพฤติกรรมการร่วมเพศทางทวารหนัก และมีความสัมพันธ์ผกผันกับพฤติกรรมการใช้ของร่วมกัน และการใช้ลิ้นเลียอวัยวะเพศ และการศึกษาของ โรเบริ์ต อัลลาร์ด ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ และแบบแผนความเชื่อทางสุขภาพกับการปฏิบัติ

เพื่อป้องกันโรคเอดส์ โดยการสอบถามทางโทรศัพท์จากกลุ่มตัวอย่าง 18-65 ปี จำนวน 1,072 ราย ในเมืองมอนเทรียล ประเทศแคนนาดา ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ในด้านการติดต่อของโรคมากที่สุด และมีความรู้เกี่ยวกับอาการของโรคน้อยที่สุด ในขณะที่มีความรู้เกี่ยวกับกลุ่มเสี่ยงต่างๆอยู่ในระดับ ปานกลาง สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาสูงขึ้น พบว่า จะมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์มากขึ้นด้วย ตัวแปรแบบแผนความเชื่อกับลักษณะทางประชากร พบว่า เพศหญิงมีแรงจูงในเกี่ยวกับสุขภาพมากกว่าเพศชาย ผู้ที่เป็นโสดจะมีการรับรู้ความเสี่ยงต่อโรคเอดส์สูงกว่าผู้ที่แต่งงานแล้ว และมีผู้มีการศึกษาสูงขึ้นจะมีการรับรู้การป้องกันโรคเอดส์มากขึ้น

ผลงานวิจัยครั้งนี้พบว่า ควรให้ความรู้เพิ่มเติมแก่พลทหารกองประจำการในเรื่องการป้องกัน ที่คิดว่าปัจจุบันมีวัคซีนป้องกันโรคเอดส์ได้แล้ว ในความเป็นจริงแล้วทางการแพทย์ยังไม่สามารถผลิตวัคซีนป้องกันโรคเอดส์ได้ และในเรื่องการรักษาที่คิดว่าโรคเอดส์สามารถรักษาให้หายได้ถ้ารู้ตัวตั้งแต่ระยะเริ่มแรก ในความเป็นจริงแล้ว โรคเอดส์ยังรักษาไม่หาย ปัจจุบันทางการแพทย์ถือว่าโรคเอดส์เป็นโรคเรื้อรัง ผู้ติดเชื้อเอชไอวี อาจจะไม่เสียชีวิตด้วยโรคเอดส์เสมอไป เนื่องจากมีการพัฒนายาที่สามารถป้องกันการแพร่กระจายของเชื้อเอชไอวีในร่างกายได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้ติดเชื้อเอชไอวีสามารถดำรงชีวิตได้อย่างปกติ รับประทานยาตามแพทย์สั่งอย่างเคร่งครัด และไม่มีพฤติกรรมเสี่ยงอีก

2.1.2 การรับรู้ความเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับการศึกษาของ บัณฑรฉวี ลีละพัฒนะ ที่พบว่า นักเรียนเตรียมทหาร นักเรียนนายร้อย และนักเรียนนายสิบทหารบก (นตท. นนร. และ นนส.) มีเพียงร้อยละ 59.10 เท่านั้น ที่ใช้ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ผลการศึกษาครั้งนี้อธิบายได้ว่า แม้ว่าพลทหารกองประจำการจะมีการรับรู้ความเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี (ระดับปานกลาง) แต่ไม่อาจปฏิบัติตนในเชิงป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีได้ดีนัก

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า ร้อยละ 61.9 คิดว่าทุกคนมีโอกาสติดเชื้อเอดส์ได้เท่ากัน จึงควรให้ความรู้เพิ่มเติมในเรื่องการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี ไม่ว่าจะเป็นการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับหญิงที่ไม่ใช่ภรรยาตน การใช้ของใช้โดยเฉพาะของมีคมร่วมกับผู้อื่น การลดพฤติกรรมเสี่ยงต่างๆ

2.1.3 การรับรู้ความรุนแรงของเชื้อไวรัสเอชไอวี ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการศึกษาครั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยเรื่องการรับรู้ความรุนแรงของเชื้อไวรัสเอชไอวี มีความหมายในด้านความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่มีต่อความรุนแรงของเชื้อ มิได้หมายถึงความรุนแรงที่เกิดขึ้นจริง ดังนั้นจึงอาจจะมีพฤติกรรมที่ปฏิเสธมากกว่าที่จะมีพฤติกรรมร่วมมือทางด้านสุขภาพ

จากการวิจัยพบว่า มีพลทหารกองประจำการในเขตกรุงเทพมหานคร กว่าร้อยละ 69.8 ที่คิดว่าถ้าเป็นโรคเอดส์แล้วจะถูกปลดจากการเป็นพลทหารกองประจำการ ทางหน่วยต้นสังกัดควรชี้แจงความเข้าใจแก่พลทหารกองประจำการถึงแนวคิดในการดูแลสวัสดิการกำลังพล ว่าถึงแม้จะเป็นผู้ติดเชื้อเอชไอวีแล้ว ทางหน่วยต้นสังกัดจะส่งมาทำการรักษาตลอดระยะเวลาที่ยังคงรับราชการทหารอยู่

2.1.4 การรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติตามคำแนะนำ ผลการศึกษานี้ อธิบายได้ว่า การที่พลทหารกองประจำการในเขตกรุงเทพมหานคร จะมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีมากน้อยเพียงไร ย่อมขึ้นอยู่กับว่า วิธีการนั้นเป็นวิธีการที่เขาเชื่อว่า จะให้ประโยชน์กับเขามากที่สุด มีอุปสรรคน้อยสุดนั้น คือการรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติตามคำแนะนำนั่นเอง

2.2 ปัจจัยด้านได้รับข้อมูลข่าวสารและคำแนะนำจากแหล่งต่างๆ

มีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการศึกษาครั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่าการได้รับข้อมูลข่าวสารและคำแนะนำจากแหล่งต่าง ๆ ช่วยให้บุคคลมีความรู้เพิ่มขึ้น และยังเป็นสิ่งเร้าภายนอกที่จะช่วยกระตุ้น หรือสนับสนุนให้บุคคลมีการปฏิบัติตัวตามคำแนะนำ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีที่ลดลง

ผลการศึกษา ครั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านการรับรู้เรื่องโรคเอดส์ และ ปัจจัยด้านการได้รับข้อมูลข่าวสาร และคำแนะนำจากแหล่งต่าง ๆ มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี ของพลทหารกองประจำการในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีความสัมพันธ์มากที่สุดคือ ความรู้เกี่ยวกับเชื้อเอชไอวี ยกเว้นการรับรู้ความรุนแรงต่อการติดเชื้อเอชไอวีไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี ของพลทหารกองประจำการในเขตกรุงเทพมหานคร โดยพบว่า กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 57.3 มีการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ถือว่าอ่านออกเขียนได้ สามารถหาความรู้ที่ต้องการได้ด้วยตนเอง มีกระบวนการคิดวิเคราะห์ แยกแยะสิ่งใดควรหรือไม่ควรกระทำ เพื่อความปลอดภัยต่อการติดเชื้อ สามารถค้นหาข้อมูล ความรู้เรื่องโรคเอดส์ได้ด้วยตนเอง การได้รับข้อมูลข่าวสารและคำแนะนำจากแหล่งต่าง ๆ ช่วยให้บุคคลมีความรู้เพิ่มขึ้น และยังเป็นสิ่งเร้าภายนอกที่จะช่วยกระตุ้น หรือสนับสนุนให้บุคคลมีการปฏิบัติตัวตามคำแนะนำ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีลดลง จึงเป็นดัชนีชี้วัด ว่าควรให้ความรู้ ความเข้าใจเพิ่มเติมในเรื่องการป้องกัน และเน้นย้ำ เรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี แก่พลทหารกองประจำการรุ่นต่อไป

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

3.1.1 ควรเพิ่มความรู้เรื่องโรคเอดส์โดยเน้นย้ำในรายละเอียดเรื่องการติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี โดยการใช้ถุงยางอนามันทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์ เป็นวิธีการป้องกันที่ง่าย สะดวกที่สุด และให้ตระหนักถึงพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี

3.1.2 จัดโครงการอบรมระยะสั้นโดยวิทยากรพิเศษจากกองวิทยาการ กรมแพทย์ทหารบก บรรยาย เรื่องประโยชน์ของการปฏิบัติตามคำแนะนำเรื่องโรคเอดส์ ปีละ 2 – 3 ครั้ง และประสานกับหน่วยขึ้นตรง เพื่อขอคำแนะนำปรึกษาเรื่องโรคเอดส์โดยเฉพาะและ ประเมินผลเป็นระยะ ๆ

3.1.3 จัดตั้งชมรม เพื่อการกระจายข้อมูลได้อย่างถูกต้อง และดึงพลทหารกองประจำการที่เป็นกลุ่มเสี่ยงให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมใหม่ โดยมีบุคลากรทางการแพทย์ให้คำปรึกษาแนะนำ โดยเน้นเป็นรายบุคคลในกลุ่มเป็นแกนนำ ให้ทราบถึงอันตรายถึงโรคเอดส์ ความรู้เรื่องโรคเอดส์ การป้องกันและการรักษาโรคเอดส์อย่างถูกต้อง และให้กลุ่มนี้สร้างจิตสำนึก ให้กับเพื่อนพลทหารกองประจำการด้วยกัน โน้มน้าวจิตใจให้ตระหนัก ตระหนกถึงปัญหา และรับข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้อง

3.2 ข้อเสนอแนะในการทำการวิจัยครั้งต่อไป

3.2.1 ศึกษาปัจจัยอื่นๆ ที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี เช่นค่านิยม แนวคิด และแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีเพศสัมพันธ์ เจตคติและทัศนคติต่อโรคเอดส์ เป็นต้น

3.2.2 ศึกษาการใช้สื่อประชาสัมพันธ์ในรูปแบบที่เหมาะสมในการส่งข้อมูลข่าวสารสำหรับพลทหารกองประจำการ เพื่อการกระจายข้อมูลที่รวดเร็วและถูกต้อง

3.2.3 ศึกษาถึงประสิทธิผลของการใช้สื่อประชาสัมพันธ์ การให้ข้อมูลข่าวสารในรูปแบบต่าง ๆ ในทางลดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี สำหรับพลทหารกองประจำการ

3.2.4 ศึกษาทัศนคติของการใช้ถุงยางอนามัย กับการมีเพศสัมพันธ์ ของพลทหารกองประจำการ

3.2.5 ศึกษาเรื่องทักษะการพัฒนาชีวิตที่ปลอดภัยของพลทหารกองประจำการ

3.2.6 ศึกษาถึงวิธีการให้โปรแกรมการเรียนการสอนในเรื่องโรคเอดส์ที่เหมาะสมแก่เยาวชนตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษา ซึ่งเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น